

VSI SVETNIKI IN VERNE DUŠE

V teh dneh si drug za drugim sledijo trije praznični dnevi: dan reformacije, sledi praznik Vseh svetih in kot tretji je praznik Vseh vernih duš. Naše misli se še pogosteje ustavljajo pri naših dragih pokojnih sorodnikih, prijateljih in znancih. Urejamo grobove, prinašamo cvetje in prižigamo sveče. Vse lepo in prav. A vendar je bolj važno, kaj nosimo v svojem srcu. Tako kot se ob pogledu na križanega Jezusa naj ne bi ustavljali samo pri križu, ampak naj bi bil naš pogled bolj usmerjen v odrešenje. Tako je tudi ob pogledu na grob. Lepo urejen grob še ni pokazatelj naše vere.

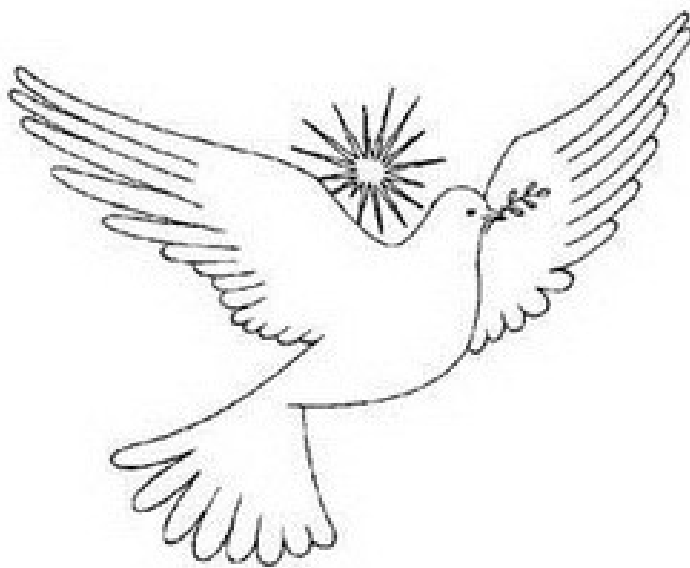
Kakšen praznik je pravzaprav 1. november? – Praznik Vseh svetih, ki sovpada v Sloveniji z državnim praznikom dnevom mrtvih. Čeprav je praznik Vseh svetih, vsi žalostni stojimo ob grobovih, pa bi se navsezadnje morali veseliti, saj je vsebina praznika vendar vesela. Ta dan praznujejo vsi svetniki, saj je število le-teh tako naraslo, da ni bilo več mogoče spominjati se vsakega posebej v bogoslužju. Najprej je bil skupen spominski dan 13. maja, potem pa ga je Gregor IV. prestavil na 1. november. Krščanski pisatelj ta praznik opiše takole: Praznik vseh svetnikov je velik dan vere, upanja in ljubezni. To ni dan mrtvih, kot je bilo zapisano na naših koledarjih. To je dan živih, kajti Bog je zvest in trdno drži njegova obljuba: »Kdor v me veruje, bo živel, tudi če umrje!« Praznik Vseh svetnikov je torej naš skupni praznik, praznik velike krščanske družine. Naslednji dan pa je praznik Vseh vernih duš, ko vsi verni ljudje prosimo za svoje pokojne, da bi mogli čim prej priti v nebeško kraljestvo.

Anica Kumer

ADVENT IN BIRMA

Prihaja čas sprememb, pogledov vase, v svoje življenje. Čas, v katerem poiščemo stvari, ki nam mogoče niso v ponos, ali dejanja, ki bi jih lahko drugače sprejeli, opravili. V pričakovanju nečesa velikega bi bilo prav, da se zavemo svojih pomanjkljivosti in napak, ki smo jih naredili. Mogoče smo le za trenutek pozabili na nekoga, ki nas dan za dnem vodi skozi veselje in žalost, a hkrati nam vlije moči in poguma, da pridemo do srečnega konca. Poglejmo okrog sebe, dvignimo pogled in odprimo srce za ljudi, pa če so to le znanci ali mogoče kaj več, vedno se trudimo v njih iskati le najboljše. Popravimo stvari, da bomo ponosno stopili v najlepše obdobje za kristjana, s čistim srcem in mirno dušo v veri, da smo vredni te skupnosti.

V tekočem učenci devetih in pripravljajo na birmo. Ko si vprašanje, kaj jim pomeni, gotovo mnogi ne najdejo ne pravih besed. moramo starši in da se bodo skozi trudili biti podobni

vredni te

veroučnem letu se osmih razredov velik dogodek – zastavijo sama birma premišljujejo, a pravega odgovora, Prav zato se vsi skupaj truditi, nas kot zgled v dejanjih Mariji in

Jezusu ter bili zgledni kristjani. Vse to pa bodo z lahkoto dosegli, če bosta molitev in zahvala njihova duhovna hrana. To pomeni, da se bodo v težkih trenutkih z molitvijo in obiskom svete maše znali nasloniti na Jezusa in mu podati svojo roko. A prav tako naj bo želja staršev, da bi se znali tudi v trenutkih sreče zahvaliti in ne le ozkogledno misliti, da je to samoumevno. Da pa bi se njihov – in na koncu tudi naš – cilj uresničil, je potrebna podpora, zgled in trdna vera. Dojeti je torej treba samo bistvo zakramenta. Ko pa bo prišel njihov veliki dan, dan birme, verujmo, da ko bodo stali v klopeh in gledali Jezusa, bodo znali odgovoriti na vprašanje, kaj jim birma pomeni. Takrat bodo lahko Svetemu Duhu odprli vse poti do njihovega srca in bodo veseli, da so lahko del tega dogodka. Prav tako pa se lahko vsak nanje spomni z molitvijo.

Irma Kokelj, Tamara Humar

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. TRR: 07000-0000846221

Odgovarja: Igor Jereb, župnik. ☎ 04 5105 000, ✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>
mobitel župnik: Igor Jereb: 041 703 578, mobitel duhovni pomočnik Jakob Kralj: 031 850 443

Duhovnik je na voljo po vsaki sveti maši.

Naklada: 700 izvodov

OBLETNICE, TAKŠNE IN DRUGAČNE

Ob razmišljanju na to temo se mi poraja več vprašanj. Kakšne obletnice poznamo? Obletnice rojstva, smrti, valetе, mature, poroke ...

Ko razmišljam o tej besedi, ugotavljam, da nas obletnice pripeljejo do pogleda v preteklost. Spomnimo se preteklih dogodkov. Vendar je preteklost tisto, kar je minilo. Preveč se izgubljati v spominih ni zdravo. Pomembno je, da smo prisotni tukaj in sedaj. Sedanjost nam narekuje prihodnost, iz preteklosti pa se samo učimo. Ali je pogled nazaj sploh potreben, je za nas pomemben?

Spominjam se zgodbe, ki pravi, da ko voziš avto, moraš imeti usmerjen pogled naprej. Samo v nekaterih primerih pogledaš v zadnje ogledalo, in še to predvsem zato, da varno voziš naprej in prideš na cilj.

Ravno tako se mi zdi, da je tudi z obletnicami. Pogled nazaj je potreben ravno toliko, da lahko dobiš jasno spoznanje, kje si v življenju pristal, česa si se naučil, kaj si spoznal in kaj si sedaj postal.

Praznovanje obletnic je velikokrat tudi stvar navade. Nekateri praznujejo zelo skromno, drugi z veliko pompa. Do nedavna so z večjo odmevnostjo praznovali le 50-letnice, sedaj pa že za 30- in 40-letnice postavljajo mlaje z napisi in raznimi ilustracijami, iz katerih je razbrati značilnosti slavljenca. Ob obletnicah se skupaj družimo, obujamo spomine ter se imamo lepo. Tega nam ne more vzeti nihče. V življenju pa štejejo predvsem dejanja, ki so vsebina trenutkov tukaj in sedaj. Lepo in potrebno je, da ustvarjamo dobre odnose z ljudmi in okolico. Če ti obletnice pri tem pomagajo, je vse lepo in prav. Obletnice tako dobijo svoj pomen in poslanstvo.

Poleg odnosa do človeka pa je dobro razvijati pristen odnos tudi do Kristusa. Če smo v stiku z njegovim evangelijem, nam Sveti Duh odkriva in ponuja nova spoznanja, ki bodo oblikovala našo prihodnost. S pomočjo njegove milosti se bomo lažje odločali, kako naprej.

Pri vsem tem je važno, da za nas niso pomembna samo zunanja dejanja, temveč da pri vseh stvareh začutimo globlji pomen, tudi pri obletnicah. Naj bo praznovanje obletnic priložnost novih doživetij in obenem novih spoznanj o življenjskih resnicah, ki nam kažejo pot naprej.

ZAKRAMENT ZA ŽIVLJENJE

Člani zakonskih skupin smo bili zelo nagovorjeni ob bolniškem maziljenju dveh mamic pred porodom. Prosili smo ju, naj z nami delita doživljanja ob tem koraku.

Zakrament bolniškega maziljenja je po prepričanju marsikoga namenjen hudo bolnim ali ostarelim za duhovno tolažbo pred bližajočo se smrtjo. Tega zakramenta se mogoče celo bojimo in ga odlagamo na zadnje trenutke življenja. Vera, da je to zakrament, ki nas okrepi in ozdravi, je nemalokrat šibka.

Ko je duhovnik Jakob na enem od srečanj zakonske skupine predlagal, da bi mi pred porodom podelil zakrament bolniškega maziljenja, sem bila do tega sprva zadržana. Po glavi mi je rojilo, da nosečnost ni bolezen, da se počutim prav dobro, da veselo pričakujem novo življenje in prav nič ne mislim na smrt. A nekaj v meni je govorilo, da ponudbe gospoda Jakoba ne morem zavrni. Da ne morem zavrni dotika božje ljubezni, ki ga prinaša vsak zakrament. Na bolniško maziljenje sem začela gledati z drugačnimi očmi. To je zakrament, ki me lahko okrepi, notranje umiri in mi da novih moči za porod ter premagovanje vsakodnevnih naporov v skrbi za družino. Začetna zadržanost se je tako spremenila v veselo pričakovanje svete maše, ki jo vsako leto avgusta obhajamo člani zakonskih skupin. Prejem zakramenta bolniškega maziljenja med to mašo me je napolnil z radostnim občutkom, da me ima Bog rad, da je z menoj usmiljen in da mi bo pomagal. V srcu pa me je grelo tudi zavedanje, da je velik blagoslov imeti prijatelje, ki molijo zate in te podpirajo.

Ko sem septembra objela novorojenega sinčka, sem bila neskončno hvaležna za dar življenja. Hvaležna sem bila tudi za dar vere in božji blagoslov ter ljubezen vseh, ki so z menoj upali in molili, da se vse srečno izteče.

Andreja Kranjc

»Pri maši pa bomo mamicama podelili zakrament bolniškega maziljenja,« se je zaslišalo iz ust gospoda Jakoba. Takrat so se mi v glavi prepletale različne misli. Na eni strani strah in negotovost, na drugi pa želja po blagoslovu in božji pomoči. V času do bolniškega maziljenja sem veliko premišljevala o tem zakramentu. Kdo naj ga prejme, kdaj, zakaj? Rojstvo otroka je prav gotovo dogodek, kjer si želimo božje pomoči in navzočnosti, zato je bila odločitev lažja. Prišla je nedelja in z njo maša za zakonske skupine na Ledinici. Po evangeliju je gospod Jakob vsem skupaj namenil nekaj besed, potem pa sva z Andrejo pristopili k blagoslovu. Skupaj sva zmolili molitev, ki je name naredila močan vtis. V tej molitvi se zahvalim za otroka, ki ga pričakujem, izročim svoje življenje, dejanja, predvsem pa svojega še nerojenega otroka v božje varstvo. Prosim Boga in Marijo za pomoč v trenutkih, ko v življenju ne gre vse gladko in po načrtih. Po molitvi je sledilo bolniško maziljenje. Dogodek je bil ganljiv, misli so se počasi umirile. Bila sem pomirjena in še bolj prepričana, da Gospod bdi nad nami, da nam stoji ob strani, če ga le prosimo in se mu odpremo. Hvala gospodu Jakobu za pobudo in molitve, ki nam jih namenja.

Andreja Trček

O SINODI

Sinoda, ki je potekala skorajda ves oktober, je bila namenjena iskanju poslanstva družine danes. Sinodalni očetje so se v mnogih razpravah soočili z več izzivi današnjega časa. Tajništvo sinode objavlja sklepni dokument, v katerem bomo lahko prebrali kaj več o dogajanju na sinodi in zaključkih. Eno od pomembnih vprašanj, ki so se mu približali, je bilo gotovo vprašanje pristopanja k evharistiji za ločene in ponovno poročene osebe. Poudarjena je bila potreba po varovanju nauka ter izpostavljeno, da Cerkev mora spremljati ranjene osebe, pri tem pa povezati pravičnost in usmiljenje. Nekateri sinodalni očetje so govorili o tako imenovani »spokorni poti« za pristopanje k zakramentom za ločene in ponovno poročene, vedno v spoštovanju neločljivosti zakona.

Bog je prvi, ki se skloni h grešniku in mu pomaga vstati. Dober vernik namreč ni samo nekdo, ki slepo upošteva zapovedi, saj bi v tem primeru šlo zgolj za moralizem in ne za pravičnost. Tudi teologija, ki bi sledila samo pravilom, bi postala čista ideologija, ki je oddaljena od kristjanove vere. Cerkev zato mora uresničevati »umetnost spremljanja« na način, da dejansko služi družinam, ne da bi pri tem katero koli zavračala.

Nekateri sinodalni očetje so spregovorili o povezanosti med doktrino in usmiljenjem ter pri tem spomnili, da ne gre za določanje tistega, kar je »dovoljeno«, in tistega, kar je »prepovedano«. Kot beremo pri apostolu Pavlu, je vse dovoljeno, vendar ni vse koristno. Pri tem je bil izražen poziv, naj kristjani izstopijo iz ozkega področja pravic in vstopijo v območje tistega, kar je dobro za skupnost.

Poudarjeno je bilo tudi, kako zelo pomembna je ustrezna priprava zaročencev na zakon, da bi se tako izognili polomu zakonske zveze. Pri zakonu se ne more gledati samo na pridobitev dokumentov, ki so potrebni za poroko, ampak se bodoča zakonca morata posvetiti realnemu in zrelemu razločevanju. Ravno zato je pomembno, da je priprava na zakon dolga, poglobljena in, če je le mogoče, razdeljena na tri dele (daljna, bližnja, neposredna). Na ta način bi se mladim pokazalo, da evangelij družine ni neka utopija, omejevanje ali breme, ampak je božji načrt, na katerega se spleča staviti. Zakon kot vir posvečenosti in moči se po družini dotika vsega krščanskega življenja. Zelo pomembna pa ni samo priprava, marveč tudi ustrezno pastoralno spremljanje poročenih parov, da se ne bodo čutili prepuščeni samim sebi.

Govorilo se je tudi o odnosu med starši in otroki. Poudarjen je bil očetovski lik, za katerega mladi ne smejo biti prikrajšani. Podoba očeta in matere, ki nežno objemata svoje otroke, pa je bila postavljena kot zgled nežnosti, ki jo mora imeti tudi Cerkev. To je namreč revolucionarna nežnost Boga, je bilo rečeno. Poudarilo se je, da mora Cerkev pričevati o zvestobi, ki nikoli ne zavrže svojih otrok, niti tistih najbolj ranjenih ali padlih.

Tema, ki je še prišla v ospredje, je bila vez med družino in duhovnikom. Duhovnik je dobri pastir, ki spremlja vernike s sočutjem in usmiljenjem. Družinam mora biti blizu, saj od njih lahko prejema spodbudo za sprejemanje,

služenje, solidarnost ter se tako brani zaverovanosti v svoj edini prav in jaz. Izpostavljena je bila potreba po uskladitvi dela in družine, pri tem pa posebej poudarjena ohranitev nedelje kot dneva za počitek, ki lahko pomaga vedno znova odkrivati in doživljati pomembnost družinske ljubezni in praznovanja. Bogu hvala za papeža Frančiška in njegovo željo biti blizu družinam!

Andreja Žakelj

SODELOVANJE V ŽPS-JU

Teče prvo leto mojega sodelovanja v sedanjem Župnijskem pastoralnem svetu naše župnije. Moje mnenje je, da smo člani tega sveta posredniki med župljani in duhovnikom, kajti velikokrat dobronamerne pripombe župljanov ne pridejo do duhovnika. Ljudje pa se potem prevečkrat pritožujemo, da se nič ne spremeni oz. upošteva. Mislim, da je pravilno, da se želje in pripombe, ki jih ne sporočijo direktno duhovniku, sporočijo preko člana ŽPS-ja, ki naj bi bil »glas« ljudstva. Potem pa je na nas, članih ŽPS-ja in duhovniku, da poskusimo najti rešitev nastalega problema.

Menim, da že ime samo »župnijski« pomeni, da ŽPS v prvi vrsti deluje na lokalni ravni, se pravi, v domači župniji. Podobno je bilo z zbiranjem hrane v okviru Župnijske Karitas v Žireh. Na začetku smo hrano oddajali v Ljubljano, sedaj se pa že več let nabrana hrana razdeli po naši župniji družinam in posameznikom, ki trenutno niso v najboljšem gmotnem položaju. Zdi se mi, da je tak način pravi, za prostovoljce pa predstavlja veliko več dela in angažiranosti.

Sprva sem članstvo v ŽPS-ju odklanjal zaradi narave dela, ki ga opravljam. Veliko namreč službeno potujem in sem po več dni odsoten. Zato se mi zdi, da je bila zavrnitev članstva upravičena. Po temeljitem premisleku pa sem se odločil, da članstvo sprejemam in da poizkušam uskladiti datume vnaprej napovedanih sej in se le-teh redno udeleževati, kajti le tako delujem odgovorno. Občasno pa so srečanja ŽPS-ja tudi na ravni dekanije in škofije, največkrat v soboto ali nedeljo. Teh srečanj se še nisem udeležil. Če po pravici povem, niti nimam velike želje, da bi bil tam prisoten. Prvi razlog je zopet – en dan brez družine, kar je morda sebično. Ali nisem pripravljen darovati se? Drugi razlog pa je, da trenutno še ne vidim možnosti, da bi lahko kaj spremenil in izboljšal. Če se srečanj ŽPS-ja udeležim s prisilo, pa ne naredim nič. Člani sveta smo seveda različni, kar je edino pravilno. Večina je pripravljena darovati se, da se redno udeležuje srečanj in svoje izkušnje prenaša tudi na druge. Vsako leto pripravimo srečanje starejših, srečanje jubilarcev ... Nekateri pa s svojimi izkušnjami uvajajo tudi novosti v našo župnijo. Očitno je to mogoče. Zgleden primer (mislim, da sicer ni sad teh srečanj) je »maratonsko« branje Svetega pisma, ki je letos prvič potekalo tudi v Žireh in je lepo uspelo. Organizirala pa ga je prav članica ŽPS-ja.

Borut Filipič

BODITE HVALEŽNI ZA NASVETE, NE ZA POHVALE

(slovenski pregovor)

Nekoč smo mislili, da bo svoboda govora ena največjih pridobitev slovenske osamosvojitve. Seveda smo se zmotili. Svoboda govora velja samo tako dolgo, dokler trobimo v isti rog z mediji, vplivnimi lobiji in državo. Ko začnemo misliti s svojo glavo, označijo naše besede za sovražni govor, nas pa za nestrpneže, fašiste, ksenofobe in homofobe. Če zmerljivke ne zaležejo in ne obmolknemo, nas utišajo drugače.

Delovanje takega propagandnega stroja je lepo vidno ob tako imenovani begunski krizi. Vodilne medijske hiše večinoma ne dovolijo komentiranja objavljenih člankov. Kadar jih milostno dopustijo, pa so komentarji »moderirani«, kar je posladkan izraz za cenzuro. *Če bo šlo tako naprej, bodo kmalu tudi delavske zahteve za toplo malico in spodobno plačo sovražni govor*, je nekdo zapisal. Enak vzorec zapiranja ust bomo zanesljivo doživeli tudi pred referendumom o noveli družinskega zakonika. V Sloveniji so danes stvari žal enako predvidljive kot leta 1955.

Če želita posameznik ali skupnost napredovati, morata biti odprta za pripombe in kritična mnenja. Vsi seveda radi slišimo, da smo lepi in pametni, da smo napisali dober članek, skuhali dobro kosilo, dobro prebrali berilo pri maši ... Pohvale prinašajo potrebno zadovoljstvo in dvig samozavesti, vendar nas tudi uspavajo. Če otroka le hvalimo, misli, da je najboljši na svetu in se neha truditi. In življenjske zmage se počasi spremenijo v poraze.

Pred skoraj četrto stoletje sem odličnemu slovenskemu ugankarju, ki je takrat izdajal svojo revijo, prinesel nekaj ugank. Čeprav sem prišel nenapovedano, se je več kot dve uri pogovarjal z mano in mi vse podrobno razložil. Potem mi je uganke vrnil z nasvetom, naj se bolj potrudim – saj to zmorem. Obdržal je le eno: za spodbudo, čeprav ni bila nič boljša od drugih. Tistega večera ne bom nikoli pozabil. Kritika je bila ostra, a tehtna in dobronamerna, meni pa se ob njej ni povetil nos, zato je najino srečanje obrodilo sad. Vrsto let sva uspešno sodelovala in se dobro razumela.

Povsem nasproten učinek ima uničujoča kritika, s katero želimo drugega zatreti. Takih napadov je bila v minulih desetletjih (danes ni dosti drugače) obilno deležna tudi Cerkev. Zato se verniki pogosto bojimo kritičnih pripomb, radi pa imamo kimanje. *Kogar je pičila kača, se pač boji zvite vrvi*. Taka drža ni najboljša. O temeljnih resnicah naše vere seveda ne bomo razpravljali, kritičen premislek o naših odzivih na aktualna dogajanja v Sloveniji, Evropi in svetu pa bi bil koristen. Več glav več ve, in med kresanjem mnenj se pogosto pokažejo rešitve, do katerih se med kimanjem ne bi nikoli dokopali. Če v Cerkvi ne bo prostora za odprt pogovor, bomo postali skupnost mlačnežev ali pa bomo slej ko prej dobili novega Lutra, ki bo poskušal spremembe vsiliti od zunaj. Enako velja za našo državo. S serviranjem vnaprej pripravljenih »resnic« in zatiranjem neprijetnih mnenj se razkol ne bo zmanjšal, temveč povečal.

Andrej Praznik

CERKEV, PROSTOR MIRU IN »RAZKOŠJA«

Nekje sem slišala, da se človek loči od živali po tem, da se zaveda svojih dejanj, zna načrtovati, predvideti dogodke, in čuti željo po ustvarjanju, po umetnosti ... Ni mu dovolj, da zgradi hišo, iz nje želi narediti dom, zato jo želi polepšati. Tako kot dan polepša s pesmijo, lahko hišo polepša z zanimivo arhitekturo, rezbarstvom ali poslikavo.

Cerkev je dom Boga na zemlji, je stavba, posvečena čaščenju Boga, je prostor, kjer živi Bog prebiva in kjer človek lahko najde mir in moč za življenje. Če se trudimo, da okrasimo svoj dom, potem je logično, da se še toliko bolj potrudimo polepšati dom, kjer prebiva Bog.

Kamorkoli greva z možem, naj bo v Sloveniji ali v tujini, vedno pogledava tudi v tamkajšnje cerkve, tudi če cerkve ne služijo najini veroizpovedi. V teh posvečenih stavbah se lahko vidi zgodovina in kultura kraja. Z velikim veseljem in spoštovanjem pogledava stavbo, njeno arhitekturno okrasje in poskuša ujeti mir, ki ga običajno cerkve nudijo. V katoliških cerkvah pa se še malo dlje zadrživa, da še kakšno rečeva z Bogom, ki ga je tam vedno toliko, kot si ga pripravljen sprejeti.

Ko sem delala camino v Španiji, sem v prvem delu poti naletela na velike cerkve, bogato okrašene, s pozlačenimi oltarji. Posamezne cerkve so bile tako natrpane s kipi, rezbarijami in ostalim okrasjem, da že kar nisi vedel, kam bi gledal. Tudi stavbe same – z mogočnimi zvoniki, čudovitimi okni, bogato okrašenimi reliefi na vhodih – so name naredile res močan vtis. A veliko teh cerkva je bilo, žal, zaklenjenih ali pa je za njihov obisk bilo potrebno plačati vstopnino.

Za zadnji del poti, v pokrajini Galicija, pa so značilne majhne s skalami zidane cerkvice, lepo, a vendar skromno okrašene. Te pa so bile po večini odprte in vernemu romarju na voljo.

Večkrat slišim: »Kaj je potrebno takšno razkošje v cerkvah, mar bi denar porabili za hrano ljudem.«

Narod potrebuje tudi drugačno hrano, duhovno in tisto za dušo. Kako lepo je, ko vstopim v lepo okrašeno cerkev, v cerkev, kjer vidim trud in delo številnih pridnih rok, ki znajo slaviti Boga. Ko skozi barvna okna posveti dnevna svetloba, se mi zazdi, kot da se mi odpira del nebes. Vsa ta lepota me vedno nasiti, ko pa še malo spregovorim z Bogom, molim, pa najdem mir, ki ga nam tukaj v tem drvečem svetu trenutno velikokrat primanjkuje bolj kot kruha. Tu v cerkvi pred Bogom smo vsi enaki – majhni in potrebni Božje milosti. Kako žalostno, da tega nekateri ne znajo koristiti.

Ni mi všeč, da so cerkve zaprte, a razumem, zakaj je tako; in ni mi všeč, da ponekod za vstop v cerkev zaračunavajo vstopnino. A kaj hočemo, na tem svetu popolnosti ni. Vsaka odprta cerkev, naj bo velika ali majhna, bogato okrašena ali skromna, res, prav vsaka, mi je, in upam, da mi bo tudi vnaprej, prinesla veliko miru, radosti in zavesti. Kako sem lahko srečna, da mi jo je bilo dano obiskati!

Hermina